

Vážená paní profesorko a spolužáci

tímto bych vás chtěl seznámit s knihou Hodina děsu od Stephen Edwina Kinga. Vydalo jej nakladatelství Odeon. Knihu přeložil Pavel Medek.

Osnova :

1. Informace o autorovi
2. Informace o díle
3. Ukázka z díla
4. Charakterizace stylu a jazyka
5. Hodnocení
6. Použitá literatura a zdroje

Stephen Edwin King (dosud žijící autor) se narodil roku 1947 v Portlandu, USA. Vystudoval univerzitu v Oronu. Nemohl najít práci učitele, a tak začal psát povídky. Nakonec práci přece jen dostal a napsal svůj první román - Carrie, který ho vynesl na výsluní literární slávy. Nyní je nazýván jako mistr hororu. Napsal nespočet knih. Jmenuji třeba Nespavost, Cyklus vlkodlaka, Dračí oči, To, Talisman, Smrtící zóna, Hodina děsu a mnoho dalších.

Knih je rozdělena do pěti kapitol. Každý příběh vypráví sám o sobě a nijak na sebe kapitoly nenavazují. Až na jedno : na slovo miluješ. To se objevuje v každé povídce. První příběh vypráví o ženě hledající nejkratší a nejrychlejší trasy, ze kterých by se dostala z jednoho místa do druhého. Ale nejsou to normální silnice, ty totiž vedou přes jiné světy. Druhá pojednává o příběhu dvou studentských párů, kteří vyjeli k jezeru a doplávali na prám, kde je po jednom žere jezerní obluda. Třetí vypráví příběh o textovém procesoru, který plní přání, která napíšete do klávesnice. Čtvrtý o vrahovi, který kvůli lásce zabil několik lidí a pak se sám zavraždí ve věznici. A pátý o ženě, která slyšela hlas jejího zesnulého manžela a šla za ním.

Ukázka z díla :

Vrhl se na mě s rozmáchnutými pěstmi. Tu pravou jsem mu srazil dolů, levou, která mi dopadla na tvář, jsem ani necítil, a pak jsem ho kopnul do břicha. Vyhekl do vzduchu obláček bílého vzduchu. Zkusil couvnout, držel se přitom za břicho a kašlal.

Oběhl jsem ho zezadu, pořád jsem se smál, jako když něja-ký pes z farmy štěká na měsíc, a zasadil jsem mu tři rány dřív, než se vůbec stačil pootočit do krku, do ramena, do červeného ucha.

Zavyl a šermující rukou mi přejel po nose. Ten vztek ve mně vykypěl znova a já ho znova kopnul, obloukem, vysoko a tvrdě, jako veslem. Vykřikl do noci a já slyšel, jak prasklo žebro. Schoulil se a já na něj skočil.

U soudu potom jeden z těch řidičů svědčil, že jsem byl jako divoký zvíře. To jsem byl. Moc si z toho nepamatuju, ale pamatuju si, že jsem na něj vrčel a řval jako divokej pes.

Posadil jsem se na něj, oběma rukama jsem ho chytil za mastné vlasy a začal jsem mu tvář dní o štěrk. V plochem světle výbojky vypadala jeho krev černá, jako krev nějakého hmyzu.

„Kristepane, nechtě toho!“ vykřikl někdo.

Za ramena mě uchopily nějaké ruce a odtáhly mě. Viděl jsem vířící tváře a začal jsem po nich bít.

Šofér se snažil odlézt. Místo tváře měl vytřeštěnou krvavou masku, ze které zíraly jeho omráčené oči. Začal jsem do nich kopat, vyškubával jsem se těm ostatním a mružel jsem potěšením pokaždé, když se mi ho podařilo zasáhnout.

Už nebyl schopný klást odpor. Jenom se pokoušel uniknout. Pokaždé, když jsem ho nakopnul, zavřel co nejpevněji oči, jako želva, a strnul. Potom začal znova lézt. Vypadal hloupě. Rozhodl jsem se, že ho zabiju. Ukopu ho k smrti. Potom zabiju všechny ostatní - všechny kromě Nony.

Zase jsem ho kopnul a on se převrátil na záda a omráčeně na mě hleděl.

„Strýčku,“ zakrákoral. „Já volám strýčku. Prosím. Prosím -“

Pokleknul jsem k němu a cítil, jak mě přes džíny tlačí ostrý štěrk do kolenou.

„Tak vidíš, fešáku,“ zašeptal jsem. „Tady máš svého strýčka.“

Zařal jsem mu ruce do krku.

Skočili na mě tři z nich najednou a odstrčili mě od něj. Vstal jsem, pořád jsem se usmíval a vykročil k nim. Ucouvli, tři veliký chlapi, a mohli se podělat strachy.

Každá kapitola má svojí vlastní stylizaci textu. Ve všech povídkách však převládají dlouhá souvětí a přímá řeč. Některý příběh má části psané kurzívou, velké písmena, další třeba obsahuje vulgární slova.

Kniha se mi velice líbila, neboť mám horory rád.

Literatura a zdroje : kniha Hodina děsu

<http://www.muweb.cz/www/saturn/>

<http://stephenking.kbx.cz/>